

maa vide. Derfor spørger jeg: Naar Medlemmer af St. Petri Menighed undtages for disse Præste-, Degne- og Klokkerpenge i denne ny, fikserede og forhøjede Form, i denne ny, udemokratiske Form, som der her foreslaas, saa spørger jeg: hvorfor skulle saa Medlemmer af Nazaret-Menigheden paa Nørrebro og Kapernaums Menighed ikke undtages? Der er ingen Retfærdighed deri, Medlemmerne af Nazaret og Kapernaums Menigheder lønne lige saa vel deres egne Præster og bygge lige saa vel deres egne Kirker som Medlemmerne af St. Petri Menighed. Alt dette burde være overvejet i et Udvalg. Nu er det Tingets Medlemmers egen Skyld, naar jeg her før Afstemningen maa sætte dem ind i et Lovforslag, som de ikke selv have sat sig tilstrækkelig ind i. Det vise de Afbrydelser, der ere komne fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, og den Opmærksomhed — hvorfor jeg takker —, hvormed ærede Medlemmer have fulgt mig i dette Foredrag. Det viser, at de selv erkende, at det er paa høje Tid, at de sætte sig ind i dette Lovforslag, vi skulle straks til Afstemning, det er paa høje Tid, og hvis dette Lovforslag, som vi havde ønsket, efter første Behandling var blevet underkastet en omhyggelig Udvalgsbehandling, hvor man kunde have drøftet disse Sager i Ro og Mag, kunde have gennemgaaet disse Paragraffer Sætning for Sætning, kunde have talt med den ærede Minister derom, hvor Udvalget kunde have sat sig ind i de kirkelige Forhold i København og søgt at faa at vide, hvorledes disse Menigheder ere ordnede, hvorledes man der indretter sig økonomisk osv., saa vilde man i ethvert Tilfælde have vedtaget Ændringer heri, have indsat Ændringsforslag om, at lige saavel som St. Petri tyske Menighed er undtagen, burde Nazareth og forskellige andre Menighedsmedlemmer ogsaa have været undtagne. Saaledes er der adskillige Bestemmelser i dette Lovforslag, adskillige Enkeltheder, som ere ret udemokratiske.

Naar jeg nu anbefaler at stemme mod Lovforslaget under disse Omstændigheder, er jeg sikker paa, at vi Socialdemokrater her ville finde Tilslutning hos de andre københavnske Medlemmer. Det viste sig jo i Gaar, at København kan staa samlet

somme Tider og slaa et Slag for Kulturen, naar den er i Fare. Det viste sig jo i Gaar, at københavnske Repræsentanter uanset politiske Forskelligheder, Højre, Venstre og Socialdemokrater stode samlede her imod dette Attentat paa vort Kultur-niveau. Det viste sig i Gaar, at København protesterede mod, at man skulde sætte den Skamplet paa den, at her skulde Prygl være nødvendige. Netop af Hensyn til København var det jo, at dette Forslag var forelagt. København protesterede, ligesom dens Forretningsverden vil protestere paa Tirsdag, imod, at man vil give det Udseende af i hele Europas Øjne, at København er en By, hvor Bøllerne huser i den Grad, at man skal have en ganske ekstraordinær middelalderlig Straf. Det vil ikke gavne Turiststrømmen, Hotellerne og de næringsdrivende, naar sligt bliver bekendt i Udlandet, og det ville de ogsaa vise paa Tirsdag. De ville forstaa, at det at sætte en saadan Skamplet paa Landets Hovedstad er ikke noget, der fremmer Næringslivet...

Formanden: Ordet „Skamplet“ hører ikke hjemme i denne Forbindelse.

Borgbjerg: Det var maaske et for stærkt Udtryk, jeg tager det tilbage her, men man vil forstaa, at man kan tale sig lidt varm, naar man tænker paa, hvad det er, at denne Sag drejer sig om. Jeg siger altsaa, at vi staa samlede her; uanset Partiforskellighederne, Højre, Venstre og Socialdemokrater, vi, der repræsenterer det København, der hævder Kulturen, selv om en vis Del af Gaardmandstanden, dem, der ere mest i Spidsen, viser, at der var noget i Bjørnstjerne Bjørnsons Ord om, at naar Storbonden vaagner, saa vaagner han, ja, jeg skal ikke bruge Ordet her. København staar trofast paa Post om Kulturen mod Attentater som dem, jeg nævned. Vi kunne da ogsaa nære det Haab, at Københavnerne af alle Partier ville være paa deres Post lige over for Angreb paa en heldig Udvikling af deres By, imod Lovforslag, der gaa i en Retning modsat den, som alle frisindede Mennesker, baade i verdslige og kirkelige Kredse i vore Dage anse for den heldigste, en Udvikling, der mere og mere skulde løse Forholdet